

Kedves trombitások!

Amikor Egry József azt mondja: ahhoz, hogy a szemem előtt lévő t tudjam festeni, tudnom kell mi van a hátam mögött, lévén, hogy egyik a másik nélkül nem létezik és hatnak egymásra.

„Nem az a fontos, hogy mit látok, hanem
hogy a látottak mit láttatnak”

(Egry József)

Vagy amikor Borsos Miklós kifejti: A festő mikor fiatal, kilométereket is gyalogol eszközeivel fölpackolva: témát keres. ő maga is rőtta a kilométereket és nagyon sokszor hazatérve a kapu előtt találta meg a témát, ami megfogta.

„... nem ez a haszontalannak tűnő energiapocsékolás,
vándorlások, kíváncsiságok kielégítése kell e ahhoz, hogy
végül a legkisebb jelenségben is észrevegyük a nagyot”

(Borsos Miklós)

Szóval akkor mikor mindezeket olvasom, szinte erőszakkal kimondatják velem, hogy szükségem volt fiatalságom erőltetett — sokszor nyakatekert — bravúroskodó játékára ahhoz, hogy később rendszeren el tudjak játszani egy saját egyszerűségében is szép periódust.

Mindez úgy tűnhet magánügy. Csak rám tartozik. Valóban én is így gondoltam egészen addig, ameddig ez a felismerés magyarul nem szolgált arra vonatkozóan, hogy egyébként nagyszerű fiatal és már nem egészen fiatal játékosok is milyen nehezen birkóznak meg a nemesen egyszerű — elvileg könnyen játszható — középső tételekkel, vagy (nem versenyművek esetében) a kevés látványosságot magában foglaló darabrészekkel.

A szép, egyszerű – egyszerűen szép – játék elérése ugyan időigényes, de az időnél fontosabb az igény. Az igényesség. A széles látókör. Rá kell jönnünk valahogyan, miként függ össze az előttünk lévő a mögöttünk rejtőzködővel, szükség van a sok — látszólag fölöslegesen — lerótt kilométerre. Vagyihogy, helye van a zenei és játéktípusbeli kalandozásoknak. A tegnap még tetszőt könnyű szívvel cseréljük a majd holnap nem tetszőre és bízunk a holnapután mindenhatóságában.

Mindezek hozományaként esélyünk lehet arra, hogy az éteri magasságokból kapott ihletől megérintve kijátsszuk magunkból ami bennünk, az ingünk alatt lakozik.

.... hogy végül észrevegyük magunkban
(a magunk kicsinységében) a nagyot” (G. átirat)
Körülbelül ennyit szerettem volna, ... de ...

Most, mikor visszaolvasom a fent leírtakat, felmerül bennem, hogy nem bonyolítottam e túl a mondandómat. Írásom igazi célját széles ívű, kissé ködös szerpentinen közelítettem. Egy meredekebb, tisztább utat választva talán csak ennyit kellett volna írnom:

Kedves trombitások!

Tessék néha körülnézni. A kötelező és rendszeres napi munka mellett — nem csak “ansatz”-ból áll a világ — feloldódni a szépségekben. Könyvek lapozása vagy éppen egy-egy Borsos és Egry mű elmélyült szemlélése sokat segíthet az ötvonalas rendszeren belüli rejtélyek megfejtésében és hozzájárulhat az őszinte gondolatiságot magában foglaló egyszerű, szép játék elsajátításában.

Lehet, még ez is hosszú, mert hát mit is akartam mondani?

Kedves trombitások!

Csak trombitálni — az kevés — .

Geiger György

U.i.: No ez már igazán lényegretörő. De szigorú, léleketbörő, sommás, amolyan összehúzott szemöldökű.

De hát akkor hogyan is mondjam el
Kedves trombitások?!